

ΕΚΦΡΑΣΗ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΕΚΔΟΣΗ
ΙΕΡΟΥ ΝΕΥΧΑΣΤΗΡΙΟΥ ΑΓΙΑΣ ΤΡΙΑΔΟΣ

ΕΚΦΡΑΣΗ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ
Ι. ΗΣΥΧΑΣΤΗΡΙΟΥ ΑΓ. ΤΡΙΑΔΟΣ
ΜΕΤΟΧΙΟΥ Ι. ΜΟΝΗΣ ΜΑΧΑΙΡΑ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ:

π. Ανδρέας Άγαθοκλέους

Τ.Θ. 42036, 6530 Λάρνακα - Κύπρος

Τηλ: 99607871, Φαξ: 22991545

www.isagiastriados.com

ΤΕΥΧΟΣ 182

ΜΑΪΟΣ - ΙΟΥΝΙΟΣ 2020

ISSN 1019-5181

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ - ΕΚΤΥΠΩΣΗ:

Ζαφείρης Δημητρίου & Υιός Λτδ, Λάρνακα

Η ΣΧΕΣΗ ΜΑΣ ΜΕ ΤΟΥΣ ΆΛΛΟΥΣ

Η ψυχική υγεία δέν έπιτυγχάνεται στό χωρισμό άλλά στην ένότητα, πού έχει τή δύναμη περισσότερο άπό κάθε τι άλλο νά μās έξασφαλίζει τό έλεος του Θεου. Άλλος τρόπος νά σωθει ό άνθρωπος δέν υπάρχει παρά διά του πλησίον. ❖

Άγιος Μακάριος ό Αιγύπτιος

Ο Χριστός μās άποκαλύπτει τόν έαυτό του όχι στην άπομόνωσή μας, άλλά στην άμοιβαία μας καθολικότητα, στην ένότητά μας. ❖

π. Γεώργιος Φλωρόφσκι

ΤΟ ΑΓΙΟ ΠΝΕΥΜΑ ΣΤΗ ΖΩΗ ΜΑΣ

Μητροπολίτου Λεμεσού Γέροντος Ἀθανασίου

Από τά ἔργα τῶν Ἁγίων καί τή ζωή τους γνωρίζουμε ὅτι ὅλα ὅσα κάνουμε, ὅλος ὁ σκοπός τῆς χριστιανικῆς μας ζωῆς καί τά ἔργα τά πνευματικά καί οἱ ἀγῶνες μας καί οἱ ἐλεημοσύνες μας καί ὅλες οἱ προσπάθειές μας γίνονται γιά ἕνα σκοπό. Αὐτός ὁ σκοπός δέν εἶναι ἄλλος παρά ἡ ἀπόκτηση τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ὅπως ἐπιγραμματικά ἔλεγε ὁ Ἅγιος Σεραφείμ τοῦ Σάρωφ. Ἡ ἀπόκτηση, λοιπόν, τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἶναι ὁ σκοπός ὅσων ἐπιτελοῦμε μέσα στήν Ἐκκλησία. Αὐτό μᾶς κάνει νά εἶμαστε ζωντανά ὄντα μέσα στήν Ἐκκλησία, δηλαδή νά ὑπάρχουμε καί νά ἔχουμε ἐνέργεια ἀπό τό Ἅγιο Πνεῦμα, νά μὴν εἶμαστε ἀπλῶς ἰδεολόγοι καί νά ἀποδεχόμαστε μερικές ιδέες ἢ νά ἀκολουθοῦμε μία διδασκαλία ἢ νά ἀκολουθοῦμε μία νοοτροπία πού ὑπάρχει στόν κόσμο αὐτό. Ἀλλά μᾶς κάνει νά εἶμαστε πρόσωπα πού ἔχουμε κάτι τό ὁποῖο εἶναι κατευθεῖαν ἀπό τό Θεό καί αὐτό εἶναι ἡ χάρις καί ἡ ἐνέργεια τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Τό Πνεῦμα τό Ἅγιο ὡς Θεός ἀληθινός, ὡς πρόσωπο τῆς Ἁγίας Τριάδος, ὅπωςδήποτε κατά τήν οὐσία του εἶναι ἀμέθεκτον, δέν μπορούμε νά μετάσχουμε στήν οὐσία του, ὅπως δέν μετέχουμε στήν οὐσία τοῦ Θεοῦ, μετέχουμε ὅμως στή χάρι

Του, στις ἄκτιστες ἐνέργειες τοῦ Θεοῦ. Ἔτσι καί στό Ἅγιο Πνεῦμα, πού εἶναι μαζί μέ τόν Πατέρα καί τόν Υἱό, ἀκριβῶς μετέχουμε στήν ἐνέργειά Του. Ὅλα αὐτά πού γίνονται στήν Ἐκκλησία γίνονται μέ τή δύναμη καί τήν ἐνέργεια τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ὅλα τά μυστήρια, ὅλες οἱ δυνάμεις, ὅλα τά θαύματα, κάθε σημεῖο πού τελεῖται στήν Ἐκκλησία γίνεται μέ τό Πνεῦμα τό Ἅγιο. Ἀκόμη, μᾶς λέει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ὅτι «οὐδεὶς δύναται εἰπεῖν Κύριον Ἰησοῦν εἰμὴ ἐν πνεύματι Ἁγίῳ». Κανένας δέν μπορεῖ νά ἐπικαλεσθεῖ τό ὄνομα τοῦ Χριστοῦ ὅπως πρέπει σωστά, παρά μόνο μέ τή χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Δηλαδή, καί ὁ προσωπικός μας ἀγώνας εὐφορεῖται ἀπ' αὐτή τή χάρη, ὅπως ἄλλοῦ λέει καί ὁ Ἀπόστολος: αὐτό τό Πνεῦμα τό Ἅγιο εἶναι μέσα μας καί προσεύχεται μέσα μας μέ στεναγμούς ἀλαλήτους καί φωνάζει πρὸς τόν Πατέρα καί μαρτυρεῖ καί λέει «Θεέ μου, Πατέρα μου». Δηλαδή μᾶς

δίνει τή βεβαιότητα τῆς σχέσεώς μας, τῆς υίοθεσίας μας ἀπό τό Θεό πατέρα μας.

Αὐτό, λοιπόν, τό Πνεῦμα εἶναι ζωοποιό, δίνει δηλαδή ζωή στόν ἄνθρωπο. Ὁ ἄνθρωπος νεκρώνεται ἀπό τήν ἁμαρτία, ὅμως τό Πνεῦμα τό Ἅγιο τοῦ δίνει ζωή καί τόν ἀνιστᾶ ἐκ νεκρῶν. Ὅταν ἀναστηθοῦμε ἀπό τή νέκρα τῆς ἁμαρτίας, τότε ὅλα ἀλλάζουν καί τό μυαλό μας καί ἡ καρδιά καί οἱ αἰσθήσεις καί τό σῶμα μας ἀγιάζονται. Αὐτά τά σημεῖα καί τά θαύματα πού τελοῦνται ἀπό τούς Ἁγίους εἶναι ἀκριβῶς ἡ ἀπόδειξη τῆς παρουσίας τοῦ Ἁγίου Πνεύματος μέσα στό σῶμα τους καί τήν ψυχή τους, ἀφοῦ ἀγιάζεται ὁλόκληρος ὁ ἄνθρωπος. Ὑπ' αὐτή τήν ἔννοια μποροῦμε νά ποῦμε ὅτι τό σῶμα μας εἶναι ναός τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καί πρέπει νά τό περιφρουρήσουμε καί νά τό ἀγιάσουμε, νά μήν τό δώσουμε στήν ἁμαρτία πού θά τό σκοτώσει. ❖

λέπουμε ἀληθινά, μονάχα ὅταν χάσουμε τό πολύτιμο πού εἶχαμε. Τό ἀντικρύζουμε τότε στήν ἐσωτερική του διάσταση, σέ ἕνα ἐπίπεδο ἀφθαρσίας καί θάμβους: προἰδεασμός τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν.

Κυριάκος Χαραλαμπίδης

Τήν πλήρη, ακριβή καί μοναδική κατανόηση τῆς ἱστορίας κατέχει μόνο ὁ Θεός, πού θά μᾶς τήν ἀποκαλύψει τελικά στήν Κρίση. ❖

Ἄρχιμ. Παῦλος Ἐγγλεζάκης

Τήν Πόλη δέν τήν ἀτενίζεις, οὔτε ἀκόμα τήν παρατηρεῖς. Πάντα ἔχεις στό νοῦ σου ὅτι αὐτή σέ ἀτενίζει καί σέ παρατηρεῖ, αὐτή σέ ἀναζητεῖ, ἀναζητεῖ μέσα σου τήν ὑπόσταση καί δυναμική της. Κάθε βῆμα, κάθε σταθμός, κάθε βλέμμα καί μία κρίση, ἕνας λογισμός, μία ἱστορία, μία ἀνάκληση γεγονότων, προσώπων, περιστατικῶν, ὁμορφιάς καί καημοῦ μαζί. ❖

Γιώργος Κυπριανοῦ

ΜΙΑ ΠΑΛΗ ΕΙΝΑΙ Η ΠΡΟΣΕΥΧΗ

π. Ανδρέα Άγαθοκλέους

Η

προσευχή είναι, Κύριε, όντως, ένα από τά μεγάλα δώρα σου προς έμās, τά πλάσματα σου. Μιλούμε μαζί σου!

Σ' εύχαριστώ πού μπορώ νά σοῦ μιλω όπως νιώθω, πού καταλαβαίνω τίς προσευχές τών Άγίων Πατέρων καί μπορώ νά σοῦ μιλω όπως εκείνοι, πού μπορώ νά σέ συναντώ καί νά ένώνομαι μαζί σου.

Όμως, όσο ώραία καί νά νιώθω προσευχόμενος, άλλο τόσο δύσκολο είναι ν' αποφασίσω νά προσευχηθώ καί νά τό κάνω χωρίς τούς διάφορους διαλογισμούς, οί όποιοι έρχονται άμέσως καί από παντού. Μία πάλη είναι ή προσευχή, μέ τόν άκατάστατο έαυτό μου καί τό διάβολο. Μία πάλη καί μαζί σου για νά σέ βρω, καθώς κρύβεσαι... Μία πάλη δύσκολη, ή όποία οδηγεί σέ άνάπαυση. Κι έγώ, όπως οί μαθητές σου, σέ παρακαλώ: «μάθε με νά προσεύχομαι». Γιατί, ό,τι καί νά κάνω, ό,τι καί νά σκεφτώ για τήν προσευχή, άν έσύ δέν μέ διδάξεις μέ τό Πνεῦμα σου τό Άγιο, μάταια προσπαθώ.

Έσύ, πού μ' έφερες από τήν άνυπαρξία στην ύπαρξη καί μου χάρισες τόσα δώρα, χάρισέ μου καί τό «άδιαλείπτως προσεύχεσθαι», ώστε νά είμαι ένωμένος μαζί σου, μέ σένα τόν αγαπημένο Κύριο καί Θεό μου! ❖

Η ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΟΔΟΣ

π. Νικολάου Χριστοδούλου

Η άμεση, προσωπική συνάντηση και ένωση με τό Χριστό, είναι ή βασική επιδίωξη τής πνευματικῆς ζωῆς. Ὁ ἄνθρωπος ἔχει πνευματική ζωή στό βαθμό πού ἔχει συναντήσσει τό Χριστό. Ὁ ἄνθρωπος ὁ ὁποῖος δέχεται διανοητικά, σάν ἕνα λογικό συμπέρασμα τό Χριστό καί τήν ὕπαρξή Του, δέν ἔχει πνευματική ζωή.

Ἡ μοναδική ὁδός, μέσα ἀπό τήν ὁποία θά πορευτοῦμε γιά νά συναντήσουμε ζωντανά καί πραγματικά τό Χριστό, εἶναι ὁ σταυρός Του. Ἐξω καί μακριά ἀπό τό σταυρό δέν ὑπάρχει δυνατότητα γνωριμίας καί ἔνωσης μέ τό Χριστό. Ἀκριβῶς γιατί ὁ σταυρός προϋποθέτει τήν ταπείνωση, δηλαδή τή συντριβή καί κατάργηση τοῦ ἐγωκεντρισμοῦ, πού εἶναι τό μεγαλύτερο καί μοναδικό ἐμπόδιο στήν ἔνωση τοῦ ἀνθρώπου μέ τό Χριστό.

Στή ζωή τής Ἐκκλησίας ἀκοῦμε συνέχεια γιά ἁμαρτωλούς ἀνθρώπους, τῶν ὁποίων οἱ δρόμοι κάποια στιγμή συναντήθηκαν μέ αὐτό τοῦ Χριστοῦ καί «διά τοῦ σταυροῦ» ὀδηγήθηκαν στήν ἀγιότητα. Αὐτός ὁ σταυρός γιά ἄλλους ἦταν ὁ σταυρός τοῦ μαρτυρίου, γιά ἄλλους ὁ ἐκούσιος σταυρός τῆς ἄσκησης μέσα στήν ἔρημο καί γιά ἄλλους ὁ σταυρός τῆς θυσίας καί τῆς προσφορᾶς μέσα ἀπό ἔργα ἀγάπης. Σέ κάθε περίπτωση, ὅμως, προηγεῖται τό σταύρωμα τοῦ ἐγώ, ἡ ἀπάρνηση τῶν ἐγωκεντρικῶν παθῶν τῆς ματαιοδοξίας καί τῶν «ἡδονῶν τοῦ βίου».

Κατά συνέπεια, ἡ ἐπίγνωση τῆς δικῆς μας πνευματικῆς κατάντιας δέν πρέπει νά δημιουργεῖ αἰσθήματα ἀπογοήτευσης. Ὅπου καί νά βρίσκεται κανεῖς, ὅταν ἡ καρδιά του καταληφθεῖ ἀπό θεϊκό πόθο καί πίστη ζέουσα, μπορεί νά πετύχει αὐτή τή συνάντηση καί ἔνωση μέ τό Χριστό. Ἀπό τή στιγμή πού θά μεταθέσουμε τόν ἔρωτά μας ἀπό τά κτίσματα στόν Κτίστη, βάζουμε τό θεμέλιο γι' αὐτή τήν πορεία καί συνάντηση. Ἡ ἀγία μας Ἐκκλησία, ἀκριβῶς γιά νά κρατᾶ ζωντανή αὐτή τήν ἐλπίδα, προβάλλει συνεχῶς τό σταυρό μπροστά μας. Κάθε Κυριακή στό «Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι» προσθέτουμε ἐμφαντικά τό «ἰδοῦ γάρ ἦλθε διά τοῦ σταυροῦ χαρά ἐν ὄλω τῷ κόσμῳ». Ὁ διάβολος μᾶς πρόσφερε τή θανατηφόρα ἐγωκεντρική ἱκανοποίηση ὡς τόν τρόπο πού θά ἀπολαμβάναμε δῆθεν πληθώρα ζωῆς. Ἀντί αὐτοῦ γνωρίσαμε τό θάνατο, τή στέρηση τῆς ζωῆς, τήν ἀποκοπή μας ἀπό τό Θεό, τήν πηγὴ τῆς ζωῆς. Ὁ Χριστός μᾶς ἐπαναφέρει πίσω, δείχνοντάς μας τό δρόμο τοῦ σταυροῦ. Ἄν θέλουμε νά βροῦμε τό Χριστό καί νά τόν ἀκολουθήσουμε, πρέπει νά ἀρνηθοῦμε τόν ἑαυτό μας, νά σηκώσουμε τό σταυρό μας καί πάνω σ' αὐτόν νά σταυρώσουμε τόν ναρκισσισμό μας καί τόν κάθε εἶδους ἐγωϊσμό μας. Ἄλλη ὁδός ἀπό αὐτή δέν ὑπάρχει. Ὅπως σημειώνει χαρακτηριστικά ὁ π. Ζαχαρίας ἀπό τό μοναστήρι τοῦ Τιμίου Προδρόμου στό Ἔσσεξ, «ὁ σταυρός τοῦ Χριστοῦ ἦταν νά γίνει ἄνθρωπος, ὁ σταυρός τοῦ ἀνθρώπου εἶναι νά γίνει Θεός κατά χάριν». ❖

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑ: ΚΟΗΜΙΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

π. Αλέξανδρου Σμέμαν

Θεός εὐλόγησε τόν κόσμο, εὐλόγησε τόν ἄνθρωπο, εὐλόγησε τήν ἑβδομη μέρα (δηλαδή τόν καιρό), καί αὐτό σημαίνει πῶς ὅλα ὅσα ὑπάρχουν ὁ Θεός τά γέμισε μέ τήν ἀγάπη Του καί τήν ἀγαθότητα, ὅλα αὐτά τά ἔκανε καλά λίαν. Ὡστε, ἡ μόνη φυσική (καί ὄχι «ὑπερφυσική») ἀντίδραση τοῦ ἀνθρώπου, στόν ὅποιο ὁ Θεός ἔδωσε αὐτόν τόν εὐλογημένο καί ἁγιασμένο κόσμο, εἶναι νά εὐλογεῖ μέ τή σειρά του τό Θεό, νά Τόν εὐχαριστεῖ, νά βλέπει τόν κόσμο ὅπως ὁ Θεός τόν βλέπει καί, στήν πράξη αὐτή τῆς εὐγνωμοσύνης καί τῆς λατρείας, νά γνωρίζει, νά ὀνομάζει καί νά κατέχει τόν κόσμο. Ὅλες οἱ λογικές, οἱ πνευματικές καί οἱ ὑπόλοιπες ιδιότητες τοῦ ἀνθρώπου, πού τόν ξεχωρίζουν ἀπό τά ἄλλα πλάσματα, ἔχουν τήν ἐστία τους καί βρίσκουν τήν τελική πλήρωσή τους στήν ικανότητα αὐτή τοῦ ἀνθρώπου νά εὐλογεῖ τό Θεό, νά γνωρίζει, ἄς τό ποῦμε ἔτσι, τό νόημα τῆς δίψας καί τῆς πείνας πού ἀποτελοῦν τή ζωή του. ❖

Η ΕΤΑΝΟΙΑ: ΦΩΣ ΧΡΙΣΤΟΥ

Μητροπολίτου Κάλλιστου Ware

Η σύνδεση μετάνοιας και έλευσης του μεγάλου φωτός είναι ιδιαίτερα σημαντική. Δέν μπορείς όντως νά δεις τίς άμαρτίες σου πρίν δεις τό φώς του Χριστού. “Όσο ένα δωμάτιο παραμένει σκοτεινό, μάς λέει ό Έπίσκοπος Θεοφάνης ό “Εγκλειστος, δέν προσέχεις τή βρώμα” όταν όμως φέρεις ένα δυνατό φώς στό δωμάτιο, τότε μπορείς νά διακρίνεις κάθε μόριο σκόνης. Τό ίδιο συμβαίνει καί μέ τό δωμάτιο τής ψυχής μας. Έ σειρά δέν είναι πρώτα μετάνοια καί έπειτα γνωριμία μέ τόν Χριστό, έπειδή, μόνον όταν τό φώς του Χριστού έχει εισδύσει ήδη στή ζωή μας, αρχίζουμε νά καταλαβαίνουμε άληθινά τήν άμαρτωλότητά μας. “Μετάνοια”, λέει ό άγ. Ίωάννης τής Κροστάνδης, “είναι τό νά γνωρίζεις πώς ύπάρχει ένα ψέμα στήν καρδιά σου”. δέν μπορείς, όμως, νά άνιχνεύσεις τήν παρουσία ενός ψέματος παρά μόνο άν έχεις ήδη κάποια αίσθηση τής άλήθειας. ❖

Ο πραγματικός πειρασμός στήν πνευματική ζωή, είναι νά προσπαθει κανείς νά άποφύγει τόν πειρασμό, προκειμένου τάχα νά ξεφύγει άπό τόν πόνο.

π. Ίωάννης Χρυσανγής

Η ΘΕΙΑ ΜΕΤΑΛΗΨΗ

Θεόδωρου Ι. Ρηγιγιώτη

Η

θεία Μετάληψη ή θεία Κοινωνία (=ένότητα) ή θεία Εύχαριστία είναι τό κέντρο τής Ἐκκλησίας. Χωρίς αὐτήν δέν ὑπάρχει χριστιανισμός. Ἡ ἐπίγεια Ἐκκλησία εἶναι οἱ χριστιανοί ἐνωμένοι γύρω ἀπό τό κοινό Ποτήρι τής θείας Μετάληψης. Πρόκειται γιά τό «φάρμακο τής ἀθανασίας καί ἀντίδοτο κατά τοῦ θανάτου», ὅπως τό ὀνομάζει ὁ ἅγιος Ἰγνάτιος ὁ Θεοφόρος γύρω στό 110 μ.Χ., πού ἡ Ἐκκλησία ἐξαρχῆς θεωρεῖ ὅτι εἶναι τό ἴδιο τό Σῶμα καί τό Αἷμα τοῦ Χριστοῦ, στό ὁποῖο ἔχει μεταβληθεῖ μυστηριωδῶς τό ψωμί καί τό κρασί.

Βλέποντας παραμορφωμένα τήν ἐκκλησιαστική ζωή, ἀντιμετωπίζουμε τή θεία Μετάληψη ὡς ἓνα προσωπικό μας γεγονός («πάω νά μεταλάβω», χωρίς νά νιώθω δεσμό μέ τούς ἄλλους πού μεταλαβαίνουν συγχρόνως) καί μάλιστα ὡς ἐξαιρεση στήν καθημερινότητά μας, ἐνῶ, στήν πραγματικότητα, σέ κάθε λειτουργία θά ἔπρεπε νά μεταλαβαίνουμε ὅλοι ὅσοι εἴμαστε στό ναό, ἐκτός φυσικά ἂν ὁ πνευματικός μας μαῶς ἔχει ζητήσει νά ἀπέχουμε γιά κάποιο συγκεκριμένο λόγο.

Αὐτό θά σήμαινε ὅτι κάθε μέρα θά προσέχουμε νά μήν ἁμαρτάνουμε, ὅχι ὅμως κι ὅτι θά νηστεύουμε κάθε μέρα. Ἄν κοινωνούσαμε ταχτικά, θά ἀρκοῦσε νά νηστεύουμε ὅταν

είναι μέρες νηστείας, δηλαδή τις Σαρακοστές, τις Τετάρτες καί τις Παρασκευές (μέ εξαιρέσεις) καί τις άλλες νηστίσιμες έορτές, όπως ή ήμέρα του Τιμίου Σταυρου, 14 Σεπτεμβριου, ή ή επέτειος της αποτομής της κεφαλής του αγίου Ιωάννη του Προδρομου, 29 Αυγούστου.

Η θεία λειτουργία γίνεται αποκλειστικά καί μόνο για να κοινωνήσουν οι παρευρισκόμενοι καί λειτουργία ονομάζεται μόνο εκείνη ή εκκλησιαστική τελετή στην οποία τελείται ή θεία Μετάληψη. Δέν είναι λειτουργία ο έσπερινός, ο γάμος, ή βάφτιση, ή κηδεία, τό εύχέλαιο, οι Χαιρετισμοί κ.τ.λ. Όλα αυτά λέγονται «άκολουθίες». Λειτουργία λέγεται μία άκολουθία, αυτή πού γίνεται κάθε Κυριακή καί γιορτή καί περιλαμβάνει τή θεία Μετάληψη. ❖

ΑΓΙΟΛΟΓΙΟ

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΒΑΡΝΑΒΑΣ

Βασίλη Κλεόπα

Απόστολος Βαρνάβας ανήκε στον κύκλο των εβδομήντα μαθητών του Κυρίου. Το πραγματικό του όνομα ήταν Ίωσήφ ή Ίωσή. Όπως αναφέρεται στις Πράξεις, ήταν «Λευΐτης, Κύπριος τῷ γένει» (Πράξ.4,36) και καταγόταν από τη Σαλαμίνα. Υπήρξε από τις σημαντικότερες μορφές της πρώτης ἐκκλησίας.

Ο Βαρνάβας ήταν από τους πρώτους οί όποιοι ἀκολούθησαν τό Χριστό. Φαίνεται ότι μεταστράφηκε μετά τή θεραπεία του παραλυτικού στην προβατική κολυμβήθρα, σύμφωνα μέ τό Έγκώμιο για τον Απόστολο Βαρνάβα του κύπριου μοναχού Αλέξανδρου

Οί Απόστολοι τόν όνόμασαν Βαρνάβα, πού σημαίνει Υίός Παρακλήσεως. Τό όνομα αυτό έκφράζει κάποιον ό όποιος παρακαλεί. Και αυτός συνήθως είναι προφήτης. Ο προφήτης έχει τό χάρισμα νά διδάσκει και νά προτρέπει προς οίκοδομή. Και αυτό ακριβώς έκανε και ό Βαρνάβας, «παρακάλει» τους νεοφώτιστους στην Αντιόχεια και τους προέτρεπε τή προθέσει τής καρδιάς προσμένειν τῷ Κυρίῳ» (Πράξ.11,26). Από τήν ἄλλη, ή πώληση του χωραφιου πού είχε και ή προσφορά των χρημάτων στους Αποστόλους, για ανακούφιση των φτωχών και αντιμετώπιση των οικονομικών αναγκών τής χριστιανικής κοινότητας των Ιεροσολύμων, ήταν όντως πράξη παρακλήσεως.

Σύμφωνα με την αρχαία παράδοση της Ἐκκλησίας, τόσο μεγάλη ἦταν ἡ διάκρισή του, πού μπορούσε νά ἦταν ἕνας ἐκ τῶν δύο ὑποψηφίων γιά ἀντικατάσταση τοῦ Ἰούδα. Ἐπισφράγισμα τῆς ἀναγνώρισης τοῦ Βαρνάβα ἀπό τήν πρώτη Ἐκκλησία, ἦταν ἡ πρόταξη τοῦ ὀνόματός του ὡς ἀπεσταλμένου τῆς Ἀποστολικῆς Συνόδου πρὸς τοὺς ἕξ Ἐθνῶν χριστιανούς τῆς Ἀντιόχειας.

Μετά τό λιθοβολισμό τοῦ Στεφάνου καί τό διωγμό τῶν Ἑλλήνων Χριστιανῶν τῶν Ἱεροσολύμων, αὐτός φαίνεται νά παρέμεινε ἐκεῖ καί μάλιστα, τόσο οἱ Ἀπόστολοι ὅσο καί οἱ ὑπόλοιποι εἶχαν ἐμπιστοσύνη στήν κρίση καί τό λόγο του. Ἡ προσπέλαση κάποιου στό στενό κύκλο τῶν δώδεκα μαθητῶν, οἱ ὁποῖοι ἦταν ἡ ἡγεσία τῆς κοινότητος τῶν Ἱεροσολύμων, γινόταν μόνο διά μέσου τοῦ Βαρνάβα. Καί αὐτό τό βλέπουμε στήν περίπτωση τοῦ Παύλου. Αὐτός παρουσίασε καί ἐγγυήθηκε τή μεταστροφή τοῦ Σαύλου. Καί σ' αὐτόν ὀφείλει πολλά ἡ Ἐκκλησία γιά τήν ἀνάδειξη τοῦ Παύλου, τοῦ ἀποστόλου τῶν Ἐθνῶν.

Ὁ Βαρνάβας καί ὁ Παῦλος κήρυξαν μαζί, ἀρχικά, τό εὐαγγέλιο στά Ἔθνη ξεκινώντας ἀπό τήν Κύπρο. Στήν πρώτη περιοδεία τους, φθάνοντας στή Σαλαμίνα κατέληξαν στή Πάφο, ὅπου κατάφεραν νά μεταστρέψουν τό Ρωμαῖο διοικητή τῆς Κύπρου.

Μετά ἀπό λίγα χρόνια, ἐπέστρεψε στήν Κύπρο μέ τό Μάρκο, ὅπου συλλαμβάνεται ἀπό τοὺς Ἰουδαίους στή Σαλαμίνα καί λιθοβολεῖται τό βράδυ ἔξω ἀπό τήν πόλη. Θεωρεῖται ὁ ἰδρυτής τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου καί ἡ μνήμη του τιμᾶται στίς 11 Ἰουνίου. ❖

ΗΛΑ ΠΟΥ ΝΑ ΡΘΕΙΣ;

Μητρ. Κυρήνης Ἀθανασίου Κυκκώτου

Κ

ι αὐτή τή νύκτα
ἐπερίμενα
πώς θά ῥθῃς,
μά Ἐσύ
ἀκόμα νά φανῆς,
κι ἔκανες
τά ὄνειρά μου
πάλιν στάκτη.
Μά ποῦ νά ῥθῆς,
ποῦ νά φανῆς;
ἀφοῦ τήν καρδιά μου
ἔχω κλειστή,
ποῦ νά ἔμπῃς;